

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Petneházi és Balla Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Petneházi Zsigmond ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Pénzügyminisztérium Jogi és Igazgatási Főosztálya (dr. Török Rozália főosztályvezető) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. február 21. napján kelt 28.P.26.753/2003/54. számú ítélete ellen a felperes részéről 56. sorszám alatt előterjesztett és 58. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 nap alatt - az alperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 307.200 (Háromszázhétezer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a ... Klinikáján történt műtéti ellátása során 1993. május 19-én egy egység 2653946 vérvételi sorszámmal ellátott vörösvértest koncentrátumot kapott. A vérkészítmény donorjának 2004. február 9-i, HCV-re is kiterjedő szűrési eredménye negatív volt. A felperesnél 2002-ben történt kivizsgálása során HCV fertőzést diagnosztizáltak, mely betegség kezelését megkezdték, azonban attól a betegség gyógyulása nem, legfeljebb a felperes állapotának stabilizálása várható. A felperes jelenleg hordozza az aktív vírust, amely esetében krónikus, enyhe aktivitású májgyulladást okoz.

Keresetében a felperes 5.000.000 forint nem vagyoni kártalanítás (vagylagosan kártérítés) és havi 10.000 forint összegű járadék megfizetését kérte az alperestől.

Előadta, hogy a Klinika által kibocsátott zárójelentés szerint az 1993-ban történt műtétje során két egység vvt koncentrátumot kapott. Álláspontja szerint HCV fertőződése és az azzal összefüggő egészségkárosodása ezen vérkészítménytől következett be, így a károsodás miatt az alperes kártalanítási kötelezettsége az Egészségügyi törvény és a Ptk. rendelkezései szerint fennáll.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Előadta: a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a műtét során transzfundált vértől fertőződött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 240.000 forint összegű perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy a 307.200 forint összegű eljárási illetéket és a 21.350 forint összegű szakértői díjat a felperes költségmentességére figyelemmel a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a perben elsődlegesen azt a kérdést kellett eldönteni, hogy fertőződhetett-e a felperes a műtét során transzfundált vértől. A bíróság megkeresésére megküldött orvosi dokumentáció, illetve az intézményvezető 2004. június 9-ei nyilatkozata alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli zárójelentésnek a két egység vvt koncentrátum beadására vonatkozó része megdőlt, ugyanis a transzfúziós napló bejegyzése alapján kizárólag egy egység vér transzfúziója bizonyított.

A perben kirendelt szakértő is kizárta azt a lehetőséget, hogy a felperes a műtéti transzfúziótól fertőződött volna, figyelemmel arra, hogy a donor szűrése HCV negatív volt.

Az elsőfokú bíróság ezért úgy foglalt állást, hogy a felperes a Hepatitis C vírussal történt fertőződése és a műtéti transzfúzió között az okozati összefüggést bizonyítani nem tudta, ennek következtében sem az alperesi felelősség módját, sem a követelés összegszerűségét nem kellett vizsgálni. A perköltség viseléséről a bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy a költségmentesség sem mentesíti a felperest az ellenérdekű fél által előlegezett költség, jelen esetben az alperesi jogi képviselő munkadíjának viselése alól.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek megfelelő döntés hozatalát, valamint az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Érvelése szerint a bizonyítási eljárás adatai nem döntötték meg azt a felperesi hivatkozást és bizonyítékot, hogy a felperes két egységnyi vértranszfúziót kapott. Ennek valószínűségét az elsőfokú eljárásban meghallgatott szakértő sem cáfolta, és annak ellenkezőjét az alperes sem bizonyította. Arra sem adott hiteles magyarázatot az alperes, hogy az orvosi dokumentációkban miért van ellentmondás a felhasznált vér mennyiségével kapcsolatban. A fellebbezési tárgyaláson kiemelte, hogy a transzfúziós napló nem értékelhető a kórházi zárójelentésnél erősebb

bizonyítékként. A zárójelentésből kitűnően a felperes két egység vért kapott, melyből csak egy egység tekintetében bizonyosodott be, hogy a donor nem volt fertőzött, ezért az alperes felelőssége fennáll. Esetlegesen - további bizonyítás érdekében - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését sem ellenezte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályában fenntartása mellett „a felperes fellebbezésének a figyelmen kívül hagyását”, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Előadta, hogy az okozati összefüggés bizonyítatlansága miatt az alperes marasztalásának nincs helye, a felperes részére beadott egy egység vérkészítménytől a felperes nem fertőződhetett.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján a tényállást helyesen állapította meg és abból a helyesen felhívott jogszabályok alkalmazásával helytálló következtetést vont le.

Kifejezetten a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel mutat rá a Fővárosi Ítélet tábla arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor elsődlegesen azt vizsgálta: fertőződhetett-e a felperes a műtétje alkalmával kapott vérkészítménytől vagy sem, azaz, fennáll-e az okozati összefüggés a felperes HCV fertőzöttsége és az egészségügyi intézménynél alkalmazott eljárás között.

Az elsőfokú bíróság az egészségügyi intézmény dokumentációs hiányosságaira is kiterjedő, széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás adatait a Pp. 206. §-a alapján helyesen mérlegelve következtetett arra, hogy a kereset alapját képező, két egység vvt koncentrátum adását rögzítő zárójelentés - amely csupán egy a bizonyítékok között - bizonyító ereje a transzfundált vér mennyiségére vonatkozóan megdőlt. Az ebben a körben értékelt bizonyítékokat illetően a Fővárosi Ítélet tábla kiemeli, hogy a transzfúziós napló - a felperes által sem vitatottan - csupán egy egység vérkészítmény felperes javára történő felhasználását rögzíti, és az csupán egyetlen, a már ismert azonosítóval ellátott bejegyzést tartalmaz a felperes nevére szólóan.

Mindezek alapján változatlanul a felperest terhelte a két egység vvt koncentrátum adására vonatkozó előadás bizonyítása, különös tekintettel arra, hogy nem az egészségügyi intézmény kártérítési, hanem az alperes kártalanítási felelőssége volt a per tárgya, így a felperesnek a vérkészítménytől való fertőződését kifejezetten bizonyítani kellett volna, nem elégséges rámutatnia az egészségügyi intézmény dokumentációs hiányosságaira. A felperesi bizonyítás azonban az előzőekben kifejtettek szerint nem volt sikeres, jóllehet az elsőfokú bíróság a felperes által indítványozott valamennyi bizonyítást lefolytatta.

A rendelkezésre álló adatok alapján pedig, mivel az ismert azonosító szerinti donor HCV negatív, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt akként állást, hogy a bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, amely alapján kizárt a felperes műteti ellátása során

kapott vérkészítménytől való fertőződése. Eszerint a kárfelelősség egyik eleme, az okozati összefüggés hiányzik, így az alperes marasztalása kizárt.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira utalással hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-ának utaló szabálya szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és 79. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesi jogi képviselő munkadíjából álló másodfokú perköltség viselésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányban állapította meg.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §]

Budapest, 2008. október 8.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Varga Edit s.k.
előadó bíró

Dr. Puskás Péter s.k.
bíró